

Kuyu

– safdeha · 24 Nisan 2017

Haydi, inelim Yusuf'un kuyusuna... Orada açlık var, orada hüznün var, orada sevgisizlik var! Eğer inanç varsa umut da var, bir gün birileri gelecek diyen! Artık o kuyudan dışarı çıkmak için yapacak bir şey yok, elden gelen de... Tevekkül etmekten başka ne yapılabilir ki! Rabbim ne takdir etmişse, dilimizden düşmeyen duaya cevap verir ve bize bir yol açar sonunda!

Hayatımızın birçok safhasında o kuyulara benzer ne kuyular içine girmiyoruz ki? Mekân işte, kuyu... Karanlık ve rutubetli, içinde su dolu... Hani su olmasa ne olur, adı kuyu olsun! O karanlığın içinde aciz kalışımız, umutsuz hissedişimiz var ya! Kuyu zindandan da beter bir yer! Zindanda hiç olmazsa, iyi kötü insan var, yemek veriyorlar, medya oyuncakları var. En azından ne zaman özgür olacağınızı biliyorsunuz. Bunun için umudunuz hayli fazla...

Ama o kuyu, bir kanser hastasının ruhunda... Ama o kuyu, sevdiğini mezara koymuş babanın gözyaşlarında. O çocuk ki, üniversite sınavlarında ilk 500'e girerek en güzide bir okulu kazanıyor, mezun oluyor, işe giriyor. Sonra epilepsi oluyor. Gece yatağında yatarken kriz geliyor ve boğazını tıkayan tükürük ölmesine sebep oluyor... Sabah uyanan baba, artık nefes almayan oğlunun cansız yatışına aniden şahit oluyor... O kuyu, kapkaranlık oluyor... Kurumuş kuyu gözyaşları ile doluyor, içini su kaplıyor. Zaman geçiyor, yaşlılarını görüyor, evlendiğini, çoluk çocuğa karıştığını şahit oluyor... Başka çocukları var ama onlar bu acıyı söndüremiyor. O kuyu, ölene kadar karanlık kalabiliyor. Kuyu'dayken, biz "Allah'a aیتiz, yine Allah'a döneceğiz!" diyebilmek gerekiyor, aydınlık bir umuda koşmak için. Yaşam devam ediyor, denebilmeli... Diyebilen o kadar az oluyor ki...

Kuyu, birileri geliyor bizi yukarı çekiyor... Çeken diyor ki, sen artık benim kölemsin. Ben olmasaydım sen orada ölecektin. Sen benim için çalışmalısın, ne dersem onu yapmalısın. Yusuf'un pazarda satıldığı gibi... Bedeni satılmış ama ruhu satılmıyor, Yusuf, Züleyha'nın iftirasına rağmen, Rabbinin varlığıyla huzurlu bir zindana atılıyor. O ruh ki, Rabbine teslim olmuş, onu zikrediyor, ondan yardım istiyor. Çekene diyor ki, sana hizmet ederim ama sen benim Rabbim olamazsın... Sen benim Rabbime olan yakınlığımı sınırlayamazsın. Eğer işkence edeceksen bu yüzden et... Ben bu ulvi davadan asla vazgeçmem, diyor.

Kuyu'dan çıkan, şükrediyor mu? Hayır... O korktuğu, o düştüğü karanlığa yeniden gitmek için geçmişte yaşadıklarını unutarak tekrar isyankâr yaşıyor. Elektriği yaktığında etrafının aydınlanacağını umuyor. Ama bir yere kadar işte, enerji tükeniyor, elektrikler kesiliyor. Dünyalık değil mi, emanet değil mi? Kişinin sahibim dediği, kişiden izin bile istemeden terk ediyor. Eşya dost olmuyor, umut olmuyor. Sadece ağrı kesici alıp da ağrımızı bir süre kesen ilaca benziyor. Ama o kuyudan hiç çıkamamak var... Kurumuş diye üstü örtülen, içine kimse düşmesin diye kapatılan kuyulara dönüşüyor da... Bağırduğımızı kimse işitmiyor...

Kuyu, boşuna bir örnek değil... Boşuna bir sınav değil, bir peygamber için hele... Düştüğümüzde bizi çekecek, bizi olduğumuz gibi kabul edecek, özlediğini söyleyecek, derdimizle dertlenecek... Bir nefes kadar yakın, iman... İman, umudun içinde saklanıyor. Bize Allah'tan başka dost var mı? Madem yok, o dostu neden üzeriz, neden istediğini yapmayız, neden değerini bilmeyiz?

Kuyu'dan çıkmak kadar bu soruların cevabını da vermeliyiz. Yoksa o kuyular, başka sefer bizim canımızı çokça yakacaktır. Uyan uykulardan, derin uykulardan... Uyanalım hep beraber!

Saffet Kuramaz